Subota, 23.05.2015.g.

Nastavljam navoditi prekrasne misli i spoznaje španjolskog pisca

FRANCISCA FERNANDEZ-CARVAJALA iz trećeg, od njegova četiri

sveska knjige RAZGOVARATI S BOGOM, koji sadržava meditacije za

svaki dan u godini gdje piše o DAROVIMA DUHA SVETOGA.

"DAR POBOŽNOSTI

Posljedica ovog dara je osjećaj božanskog posinstva. Potiče nas

da se Bogu obratimo s nježnosti i naklonosti dobroga sina

prema svome ocu.

Sinovsko pouzdanje u molitvu. Dar pobožnosti i ljubavi.

Pobožnost prema presvetoj Djevici Mariji, svecima, dušama u

čistilištu i našim roditeljima. Poštovanje prema stvorenim

stvarnostima.

I) Osjećaj božanskog posinstva posljedica je DARA POBOŽNOSTI i

daje nam da se obraćamo Bogu s nježnosti i naklonosti dobroga sina

prema svome ocu, a u drugima daje gledati braću koja pripadaju istoj

obitelji.

U Starom zavjetu ovaj dar se očituje na više načina , osobito u molitvi

koju je izabrani narod neprestano upućivao Bogu: molitvom hvale i

prozbenom molitvom; prisna povjeravanja u kojima potpuno jednostavno

izručuju nebeskom Ocu svoje radosti, tjeskobe, i nadanja … Na poseban

način nalazimo u psalmima brojne osjećaje koji obuzimaju dušu u njezinu

povjerljivom odnosu s Gospodinom.

Kad je došlo vrijeme, Isus Krist nam je pokazao način kojim se moramo obraćati Bogu. "Kad molite, govorite: 'Oče…' U svim životnim okolnostima obraćajmo se Bogu takvim sinovskim povjerenjem: "Oče, Abba …". Na raznim mjestima Novog zavjeta Duh Sveti nam je ostavio ovu aramejsku riječ: *abba,* što je bio nježan apelativ kojim su se židovska djeca obraćala svojim očevima. Ovaj osjećaj određuje naš stav i usmjerava našu molitvu prema Bogu. On "nije neko otuđeno biće nezainteresirano za čovjekovu sudbinu: za njegove težnje, borbe i tjeskobe. On je Otac koji svoju djecu toliko ljubi da svijetu čak šalje riječ, drugu Osobu Presvetog Trojstva, da Ona postavši Tijelom, umre za nas i otkupi nas. To je onaj isti Otac koji ljubi, koji nas sada djelovanjem Duha Svetoga privlači k sebi, koji stanuje

u našem srcu." (*JOSEMARIA ESCRIVA*)

Bog želi da mu se obraćamo s punim povjerenjem, poput male djece i

onih kojima je to potrebno.

Svaka naša pobožnost potkrijepljena je činjenicom: djeca smo

Božja. A Duh Sveti putem DARA POBOŽNOSTI poučava nas i

olakšava nam ovaj povjerljiv odnos sina prema Ocu.

"Gledajte koliku nam je ljubav darovao Otac: djeca se Božja zovemo, i

jesmo." Izgleda da je Sveti Ivan nakon riječi "djeca se Božja zovemo",

napravio veliku stanku, dok je njegov duh duboko pronicao neizmjernost

ljubavi koju nam je Otac dao, nije se ograničavao nazvati nas jednostavno

djecom Božjom, nego smo postali djeca u najizvornijem smislu. To je

ono što uzvikuje sveti Ivan: "To i jesmo!" Apostol nas poziva da

razmatramo neizmjerno dobro božanskog posinstva koje smo primili

milošću krštenja i potiče nas da pomažemo djelovanje Duha Svetoga, koji

nas pokreće da se odnosimo prema Bogu Ocu s neizrecivim povjerenjem i

nježnošću.

II) Ovo sinovsko povjerenje nadasve se iskazuje u molitvi koju

sam Duh proizvodi u našem srcu. "Tako i Duh potpomaže našu

nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sam

Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima." (Rim 8,26)

Zahvaljujući ovim pokretima, možemo se obratiti Bogu u odgovarajućem

tonu, u molitvi bogatoj različitim intonacijama, kao što je i život raznolik.

Ponekad ćemo govoriti svojem Ocu, Bogu na način povjerljiva jadanja:

"Zašto lice svoje sakrivaš …?" ili ćemo mu iznijeti želje za većom svetosti:

"Gorljivo tebe tražim; tebe žeđa suša moja, tebe želi tijelo moje, kao

zemlja suha, žedna, bezvodna"; ili za većim sjedinjenjem s njima: "Kad

sam s tobom, ne veselim se zemlji"; ili čvrsto pouzdanje u njegovo

milosrđe: "Jer ti si Bog, moj Spasitelj: u tebe se pouzdajem svagda."

(PSALMI)

Sinovska ljubav, koja je znakovit dar za pobožnosti, iskazuje se

i kada molimo s ustrajnosti potrebite djece, dok nam se ne

ustupi ono što molimo. U molitvi naša se volja poistovjećuje s

voljom našeg Oca, koji uvijek želi najbolje za svoju djecu. Ovo

povjerenje u molitvu čini nas sigurnima, jakima i odraslima; udaljuje

tjeskobu i nemir od onoga koji se samo oslanja na vlastite snage i

pomaže nam da ostanemo vedri pred zaprjekama.

Kršćanin, koji daje da ga pokreće duh pobožnost,i u molitvi

postaje duboko uvjeren da naš Bog Otac želi najbolje za svako

svoje dijete. Sve raspoređuje za naše veće dobro. Po ovome,

sreća se sastoji u poznavanju onoga što Bog od nas očekuje u

svakom trenutku našeg života i da to izvršimo bez

odugovlačenja i zakašnjenja. Iz ovog povjerenja u božansko

očinstvo nastaje vedrina jer znamo da čak i stvari koje su

izgledale kao nepopravljivo zlo, pridonose dobru onih koji ljube

Boga. Gospodin će nam jednog dana pokazati zašto je bila

korisna ona poniznost, onaj ekonomski užas, ona bolest …

Ovaj dar Duha Svetoga da se dužnosti pravde i djelatna ljubav brzo i lako

ostvaruju. Pomaže nam da druge ljude, s kojima zajedno živimo i

svakodnevno susrećemo, vidimo kao djecu Božju, stvorenja koja imaju

beskrajnu vrijednost jer ih Bog ljubi beskrajnom ljubavlju i otkupljuje ih

Krvlju svoga Sina prolivenom na križu.

DAR POBOŽNOSTI potiče nas da se s velikim poštovanjem

ophodimo prema onima koji nas okružuju, da se sažalimo

njihovim nevoljama i nastojimo ih riješiti. Štoviše, Duh Sveti

nam daje da u drugima vidimo samoga Krista, kojemu pružamo

ta služenja i pomoć: "Zaista, kažem vam, što god učiniste

jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!"

Potaknuti takvim osjećajima ljubavi, druge ćemo uvijek prosuđivati s

dobrohotnosti koja proizlazi iz sinovske ljubavi prema Ocu, našem

zajedničkom Ocu; koji nas osposobljava da možemo jednostavno

oprostiti moguće uvrjede, čak i one koje su osobito bolne. Tako nas je

upozorio Gospodin: "Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone

da budete sinovi svoga Oca koji je na nebesima, jer On daje da sunce

Njegovo izlazi i nad zlima i dobrima, i da kiša pada pravednicima i

nepravednicima." Ako Gospodin ovdje misli na teške uvrjede, kako onda

nećemo opraštati i prelaziti preko malih trvenja koja nosi sa sobom svaki

suživot?

Velikodušan i bezuvjetan oprost prava je odlika djece Božje.

III) Ovaj dar Duha Svetoga potiče u nama jačanje ljubavi

prema našoj nebeskoj Majci, s kojom se nastojimo vrlo pažljivo

odnositi; potiče pobožnost prema anđelima i svecima, osobito

prema onima koji vrše poseban zagovor za nas; prema dušama

u čistilištu, kao dragim osobama koje trebaju našu pomoć;

potiče ljubav prema papi, zajedničkom ocu svih kršćana …

Krjepost pobožnosti, koju usavršava ovaj dar, navodi nas da

odajemo čast i poštovanje osobama legitimno postavljenima u

određenom autoritetu, a na prvom mjestu svojim roditeljima.

Zemaljsko očinstvo je odraz Božjeg očinstva "od koga ime svakom očinstvu na nebu i na zemlji". "Roditelji su nam dali život i njima se poslužio Svevišnji da bi nam dao besmrtnu dušu. Oni su nas poučavali vjeri, ljudskom ophođenju i građanskom životu, i naučili su nas da se vladamo čestito i sveto."

Osjećaj božanskog sinovstva potiče nas da sve više ljubimo i častimo roditelje, poštujemo starije (kako će nagraditi Gospodin brigu za one koji su stari!) i legitimnu vlast.

DAR POBOŽNOSTI podrazumijeva i nadilazi čine krjeposti

religije. Duh Sveti, pomoću ovoga dara, razvija sve krjeposti

koje su povezane s pravdom. Područje djelovanja DARA

POBOŽNOSTI obuhvaća naše odnose s Bogom, s anđelima, s

ljudima. I uključuje stvorene stvari, koje se "smatraju

obiteljskim dobrom kuće Božje" i koje zbog svoje veze s

Stvoriteljem zaslužuju poštovane i pozornost.

Potaknut Duhom Svetim, kršćanin s ljubavlju i dubokim štovanjem čita

Sveto pismo, koje je poput pisma što ga šalje Otac s nebesa: "U svetim

knjigama, naime, Otac, koji je na nebesima, s ljubavlju izlazi u susret

svojoj djeci i s njima razgovara." I odnosi se s ljubavlju prema svetim

stvarima, pogotovo s onima koje pripadaju božanskoj stvarnosti.

Među plodovima koje DAR POBOŽNOSTI stvara u dušama koje su

poučljive za milosti Tješitelja, vidi se vedrina u svim okolnostima,

povjerljivo prepuštanje Providnosti, jer ako se Bog brine za sve stvoreno,

jo veću nježnost pokazat će prema svojoj djeci; i radost kao tipična

osobina djece Božje. "Neka nitko ne čita tugu ni bol na tvom licu, dok

svijetom širiš slatki miris svoje žrtve. Sinovi Božji moraju uvijek biti sijači

mira i radosti." *(SVETI JOSEMARIA ESCRIVA)*

Ako često tokom dana razmišljamo da smo djeca Božja, Duh Sveti poticat

će sve više ovaj sinovski odnos i povjerenje prema nebeskom Ocu. I

ljubav prema svima olakšat će razvoj ovoga dara u našoj duši."

A na kraju, evo i nekih misli i rečenica koje su me posebno dirnule:

Svaka naša pobožnost potkrijepljena je činjenicom: djeca smo

Božja. A Duh Sveti putem DARA POBOŽNOSTI poučava nas i

olakšava nam ovaj povjerljiv odnos sina prema Ocu.

Ovo sinovsko povjerenje nadasve se iskazuje u molitvi koju sam

Duh proizvodi u našem srcu. "Tako i Duh potpomaže našu

nemoć. Doista ne znamo što da molimo kako valja, ali se sam

Duh za nas zauzima neizrecivim uzdasima." (Rim 8,26)

Sinovska ljubav, koja je znakovit dar za pobožnosti, iskazuje se

i kada molimo s ustrajnosti potrebite djece, dok nam se ne

ustupi ono što molimo. U molitvi naša se volja poistovjećuje s

voljom našeg Oca, koji uvijek želi najbolje za svoju djecu.

Kršćanin, koji daje da ga pokreće duh pobožnost,i u molitvi

postaje duboko uvjeren da naš Bog Otac želi najbolje za svako

svoje dijete. Sve raspoređuje za naše veće dobro. Po ovome,

sreća se sastoji u poznavanju onoga što Bog od nas očekuje u

svakom trenutku našeg života i da to izvršimo bez

odugovlačenja i zakašnjenja. Iz ovog povjerenja u božansko

očinstvo nastaje vedrina jer znamo da čak i stvari koje su

izgledale kao nepopravljivo zlo, pridonose dobru onih koji ljube

Boga. Gospodin će nam jednog dana pokazati zašto je bila

korisna ona poniznost, onaj ekonomski užas, ona bolest …

DAR POBOŽNOSTI potiče nas da se s velikim poštovanjem

ophodimo prema onima koji nas okružuju, da se sažalimo

njihovim nevoljama i nastojimo ih riješiti. Štoviše, Duh Sveti

nam daje da u drugima vidimo samoga Krista, kojemu pružamo

ta služenja i pomoć: "Zaista, kažem vam, što god učiniste

jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!"

Velikodušan i bezuvjetan oprost prava je odlika djece Božje.

Ovaj dar Duha Svetoga potiče u nama jačanje ljubavi prema

našoj nebeskoj Majci, s kojom se nastojimo vrlo pažljivo

odnositi; potiče pobožnost prema anđelima i svecima, osobito

prema onima koji vrše poseban zagovor za nas; prema dušama

u čistilištu, kao dragim osobama koje trebaju našu pomoć;

potiče ljubav prema papi, zajedničkom ocu svih kršćana …

Osjećaj božanskog sinovstva potiče nas da sve više ljubimo i

častimo roditelje, poštujemo starije (kako će nagraditi

Gospodin brigu za one koji su stari!) i legitimnu vlast.

DAR POBOŽNOSTI podrazumijeva i nadilazi čine krjeposti

religije. Duh Sveti, pomoću ovoga dara, razvija sve krjeposti

koje su povezane s pravdom. Područje djelovanja DARA

POBOŽNOSTI obuhvaća naše odnose s Bogom, s anđelima, s

ljudima. I uključuje stvorene stvari, koje se "smatraju

obiteljskim dobrom kuće Božje" i koje zbog svoje veze s

Stvoriteljem zaslužuju poštovane i pozornost.

O, DOĐI STVORČE, DUŠE SVET, POHODI

DUŠE VJERNIKA!

SVET I PRESVET MOJ TROJEDINI LJUBLJENI

BOŽE, OČE, SINE I DUŠE SVETI!

ČAŠĆEN, HVALJEN, SLAVLJEN I

BLAGOSLOVLJEN U SVE VIJEKE VJEKOVA!

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I

POŠTUJE BOŽJU VOLJU.